

РЕШЕНИЕ

№ 31640

гр. София, 10.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 16.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **396** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156–161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Делото е образувано след връщането му за ново разглеждане от друг състав на същия съд с Решение № 13399 от 29.12.2025 г. по адм. дело № 9542/2025 г. на Върховния административен съд (ВАС), първо отделение. С това решение е отменено Решение № 10991 от 28.03.2025 г. по адм. дело № 6172/2021 г. на Административен съд София - град в частта, с която е обявена нищожността на процесния ревизионен акт и в частта на присъдените разноски, а делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на Административен съд София - град. ВАС е указал при новото разглеждане да бъдат събрани и обсъдени доказателствата за компетентността на органите по приходите при прилагане на действащите към 18.12.2019 г. чл. 7, ал. 1 и чл. 8, ал. 1, т. 1 ДОПК и чл. 10, ал. 8 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП), след което да се извърши проверка на материалната законосъобразност на РА.

Предмет на съдебен контрол е Ревизионен акт № Р-22002219008366-091-001/12.02.2021 г., издаден от С. Т. К. – началник на сектор „Ревизии“ при Териториална дирекция (ТД) на Национална агенция по приходите (НАП) – С., в качеството на орган, възложил ревизията, и С. С. К. – главен инспектор по приходите при ТД на НАП – П., в качеството на ръководител на ревизията, мълчаливо потвърден от директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП. С РА на основание чл. 19, ал. 1 и ал. 2 ДОПК е ангажирана отговорността на О. Д. О. за публични задължения на „Мегапартс-1“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], в общ размер 371 690,25 лв., от които 263 796,03 лв. главници и 107 894,22 лв. лихви.

Установената отговорност обхваща корпоративен данък за 2016 г. – 121 276,83 лв. главница и 47

638,65 лв. лихва; данък върху доходите от трудови и приравнени правоотношения за периода 01.07.2016 г.–30.06.2017 г. – 26 758,11 лв. главница и 11 221,52 лв. лихви; ДДС за периода 01.07.2016 г.–30.09.2016 г. – 16 556,09 лв. главница и 7 503,81 лв. лихви; вноски за ДОО за периода 01.07.2016 г.–30.06.2017 г. – 58 097,99 лв. главница и 24 322,31 лв. лихви; вноски за УПФ за същия период – 14 923,89 лв. главница и 6 260,71 лв. лихви; и вноски за здравно осигуряване за периода 01.07.2016 г.–31.05.2018 г. – 26 183,12 лв. главница и 10 947,22 лв. лихви.

Решение № 10991/28.03.2025 г. в частта, с която жалбата е оставена без разглеждане за несъществуващи задължения за данък върху доходите от трудови правоотношения и за вноски за ДОО, УПФ и здравно осигуряване за периодите от 26.09.2014 г. до 30.06.2016 г., не е обжалвано и е влязло в сила. Тези периоди са извън предмета на новото разглеждане. Жалбата срещу останалата част на ревизионния акт е подадена от неговия адресат след изчерпване на задължителното административно обжалване и в срока по чл. 156, ал. 5 ДОПК, поради което е допустима.

Жалбоподателят, чрез адвокат И. Д., иска прогласяване нищожността на ревизионния акт, а при условията на евентуалност – отмяната му. Поддържа, че възлагането и промяната на ревизиращия екип не са извършени от компетентни органи, електронните подписи и подписите върху представените документи не са доказани, а направените оспорвания в настоящето производство, по реда на чл. 193 от ГПК, не са преклудирани. По съществото на спора сочи, че към относимия период не е бил търговски пълномощник, не е имал лично задължение да подава данъчни и осигурителни декларации, а получаването на отделни пратки и наложени платежи на общия адрес не доказва задържане или разпореждане с дружествени средства. Оспорва недобросъвестността, причинната връзка, размера и субсидиарността на отговорността, прави възражение за давност и претендира разноски за трите съдебни производства.

Ответникът – директорът на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, процесуалните си представители, оспорва жалбата. Поддържа, че актът е издаден от компетентни органи в изискуемата форма, документите са подписани с квалифицирани електронни подписи, а оспорванията по чл. 193 от ГПК са преклудирани. Счита, че пълномощното и фактическите действия на жалбоподателя установяват качеството му на търговски пълномощник и че получените чрез куриер средства, липсата на счетоводно отчитане и несъбираемостта на задълженията осъществяват предпоставките на чл. 19, ал. 1 и ал. 2 ДОПК. Исква отхвърляне на жалбата, присъждане на юрисконсултско възнаграждение за три съдебни инстанции и прави възражение за прекомерност на адвокатските възнаграждения.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител, не изразява становище по жалбата.

Административен съд София - град, след като обсъди поотделно и в съвкупност административната преписка по първата и повторната ревизия, доказателствата по адм. д. № 6172/2021 г., заключението на съдебно-компютърната техническа експертиза, доказателствата, представени при новото разглеждане, съдебните протоколи и писмените изявления на страните и извърши цялостна проверка на оспорения ревизионен акт в обжалваната му част на основанията по чл. 160, ал. 2 от ДОПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

„Мегапартс-1“ ЕООД е вписано в търговския регистър на 29.05.2014 г. с едноличен собственик и управител А. С. и предмет на дейност, включващ търговия с авточасти. На 07.07.2014 г. дружеството е сключило договор с „Еконт Експрес“ ООД, в който О. О. е посочен като лице за контакт с телефон [ЕГН]. От 2015 г. по отношение на дружеството са предприемани

обезпечителни и изпълнителни действия.

На 18.07.2016 г. дружествените дялове са прехвърлени на М. Д. С., който е вписан като едноличен собственик и управител на 27.07.2016 г.

На 19.07.2016 г. М. С. е упълномощил О. О. с нотариално заверено пълномощно, рег. № 6798/19.07.2016 г. Пълномощното е с широк обем: да представлява дружеството пред физически и юридически лица и публични органи, включително НАП, да сключва договори, да подписва документи и да извършва фактически и правни действия, включително разпореждане с дружествени дялове и преупълномощаване. Пълномощното не съдържа клауза за възнаграждение. На 26.08.2016 г. седалището и адресът на управление на дружеството са преместени в [населено място]. През част от 2016 г. „Мегапартс-1“ ЕООД и „Мегакар Експерт“ ЕООД, на което О. е бил управител, са осъществявали дейност на общ адрес в [населено място].

През 2016 г. „Мегапартс-1“ ЕООД е извършвало продажби на употребявани авточасти чрез интернет страница и търговски обект. В счетоводните регистри за годината са отразени приходи по сметки 702, 703 и 709 в общ размер 483 080,04 лв. За 2016 г. не е подадена годишна данъчна декларация по чл. 92 ЗКПО. От октомври 2016 г. са подавани справки-декларации по ЗДДС с нулев резултат, последната от които е за февруари 2017 г. Справките от куриерски оператори съдържат данни за наложени платежи и пощенски парични преводи по продажби на дружеството в общ размер 1 146 039,06 лв. с включен ДДС.

В административната преписка са приложени справки, товарителници и изображения на разходни касови ордери на „Еконт Експрес“ ООД за 2016 г. В част от ордерите като получател на суми за „Мегапартс-1“ ЕООД е посочен О. О., а в други – Г. К. У. и С. Ж. К.. В писмените си обяснения тримата са заявили, че не са били във възмездни отношения с „Мегапартс-1“ ЕООД и че получените на общия адрес пратки, документи и суми са предавани на представител на дружеството, без да се съставят приемо-предавателни документи. О. е заявил, че е получавал отделни пратки и наложени платежи. В банковите извлечения на дружеството са отразени тегления и вноски от различни лица, както и плащания към НАП, доставчици и съдебни изпълнители. Данъчните и осигурителните декларации са подавани с електронен подпис на лице, осъществявало счетоводно обслужване.

С Ревизионен акт № Р-03000317008432-091-001/06.06.2018 г. на „Мегапартс-1“ ЕООД са установени задължения за корпоративен данък за 2016 г. в размер 121 276,83 лв. и лихва, както и задължения по ЗДДС в размер 286 718,58 лв. и лихва. Актът не е обжалван. Процесният ревизионен акт включва установеното с него задължение за корпоративен данък, част от задължението по ЗДДС и декларирани, но неплатени задължения за данък върху доходите от трудови правоотношения и задължителни осигурителни вноски.

Първата ревизия на О. О. е приключила с Ревизионен акт № Р-22220619000442-091-001/07.08.2019 г., с който на основание чл. 19, ал. 1 ДОПК е установена отговорност в размер 813 925,87 лв. С Решение № 1848/01.11.2019 г. директорът на дирекция „ОДОП“ – С. е отменил акта и е върнал преписката за повторна ревизия. На 25.11.2019 г. Ф. Й. е подала искане за отвод № 20-00-297#2, по което директорът на ТД на НАП – С. се е произнесъл с Решение № 4/26.11.2019 г. В преписката са представени Заповед № ЗЦУ-ОПР-20/28.05.2018 г., писма изх. № 24-28-2263#1/22.01.2019 г. и № 20-00-5198/27.11.2019 г., заповеди за командироване, длъжностни характеристики и актове за определяне на С. К. и Г. Л. в ревизиращия екип.

Със Заповед № РД-01-818/10.05.2019 г. С. Т. К. е определена да изпълнява функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК.

Оправомощаването ѝ е установено и със Заповед № РД-01-128 от 18.02.2020 г.

Със ЗВР № Р-22002219008366-020-001/18.12.2019 г. тя е възложила повторната ревизия, като е

определила С. К. за ръководител и Г. Л. за член на екипа. Заповедта е връчена на 20.12.2019 г. Срокът на ревизията е изменян със ЗИЗВР от 13.03.2020 г. и 07.05.2020 г.

Ревизионен доклад № Р-22002219008366-092-001/04.12.2020 г. е съставен от С. К. и Г. Л. и е връчен на О. на 15.12.2020 г. След продължаване на срока е подадено възражение вх. № 59-00-709/29.01.2021 г. Процесният ревизионен акт е издаден на 12.02.2021 г. от С. К. и С. К. и е връчен на същата дата. Административната жалба не е решена в срока по чл. 155, ал. 1 ДОПК и актът е мълчаливо потвърден.

По жалбата е образувано адм. д. № 6172/2021 г. на Административен съд – София-град. В това производство е прието заключение на съдебно-компютърна техническа експертиза от 03.12.2024 г. Вещото лице е изследвало електронните ЗВР, ЗИЗВР, актовете за спиране и възобновяване, ревизионните доклади и ревизионните актове по двете ревизии. В заключението е посочено, че С. К., С. К. и Г. Л. са притежавали квалифицирани удостоверения, издадени от „Борика“ АД и съдържащи данните по приложение I към Регламент (ЕС) № 910/2014; подписите са логически свързани с документите и позволяват установяване на последваща промяна; датите и часовете на подписване съответстват на записите в ИС „Контрол“. Документите не съдържат квалифициран времеви печат и вграден статус за отмяна на сертификата. Поради изтичането на сертификатите автоматизираната проверка към датата на експертизата е дала неопределен резултат за статуса им по списъка на отменените сертификати (CRL), като вещото лице е посочило възможност за ръчна проверка в регистрите на доставчика и не е дало правен извод за валидността на подписването.

С Решение № 10991/28.03.2025 г. по адм. д. № 6172/2021 г. е обявена нищожността на ревизионния акт в разглежданата част. По касационната жалба на ответника е постановено Решение № 13399/29.12.2025 г. по адм. д. № 9542/2025 г. на ВАС с посочения по-горе диспозитив и указания.

При новото разглеждане ответникът е представил с молби от 27.01.2026 г. и 20.02.2026 г. документите относно отвода, оправомощаването, командироването и определянето на органите по приходите. Те са приети в откритото съдебно заседание на 05.05.2026 г. С Определение № 23557/11.06.2026 г. съдът е оставил без уважение исканията за оспорване на подписа върху писмо изх. № 24-28-2005/28.11.2019 г. и върху разписката за връчване на ЗВР. В заседанието на 16.06.2026 г. ответникът е представил отговор на „Борика“ АД и технически носител с файлове за квалифицирания електронен подпис на П. Л. Д..

При така установеното от фактическа страна съдът намира следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява издаден ли е от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Това съответства на основанията по чл. 146 АПК, приложими чрез § 2 от допълнителните разпоредби на ДОПК, като следва да се има предвид, че в случая указанията на ВАС по тълкуването и прилагането на закона са задължителни съгласно чл. 224 АПК.

Възражението за нищожност е неоснователно. Към датата на възлагането чл. 7, ал. 1 и чл. 8, ал. 1, т. 1 ДОПК определят общата материална и териториална компетентност, а чл. 10, ал. 8 ЗНАП допуска изпълнителният директор или оправомощено от него длъжностно лице при необходимост да нареди служители от една териториална дирекция да преминат в друга, като съответният териториален директор ги командирова. Заповед № ЗЦУ-ОПР-20/28.05.2018 г., писма изх. № 24-28-2263#1/22.01.2019 г. и № 20-00-5198/27.11.2019 г., заповедите за командироване, длъжностните характеристики и актовете за определяне на екипа установяват последователно оправомощаването, организационното определяне и командироването на С. К. и Г. Л. за извършване на действия по повторната ревизия. Приложимата ал. 8 не изисква отделно

мотивирано решение във формата, поддържана от жалбоподателя. Различните деловодни номера на организационните документи не прекъсват връзката им с повторната ревизия, която се установява от техния предмет, адресати и последващите заповеди.

С. К. е била определена да възлага ревизии със Заповед № РД-01-818/10.05.2019 г., действаща към 18.12.2019 г. Тя е издала ЗВР и впоследствие ревизионния акт съвместно с определения ръководител на ревизията С. К.. Следователно ЗВР и ревизионният акт са издадени от органите по чл. 112, ал. 2, т. 1 и чл. 119, ал. 2 ДОПК.

Неоснователен е доводът, че е било необходимо отделно решение по чл. 7, ал. 3 ДОПК за изземване на вече възложена преписка. След отмяната на първия ревизионен акт с Решение № 1848/01.11.2019 г. повторната ревизия е възложена с новата ЗВР от компетентния орган при изпълнение на задължителните указания на решаващия орган. Включването на служители от друга териториална дирекция е извършено по специалния организационен ред на чл. 10, ал. 8 ЗНАП, а не чрез замяна на орган в хода на вече възложено на него конкретно производство по чл. 7, ал. 3 ДОПК.

Законът не поставя компетентността или формирането на волята на органите по приходите в зависимост от съставяне на приемо-предавателен протокол. Данните за водене на преписката в Информационна система „Контрол“, електронните следи от създаването и подписването на актовете и съдържанието на подробния ревизионен доклад установяват, че определените органи са имали достъп до материалите и са формирали собствени волеизявления. Следователно доводът за нищожност на жалбоподателя поради недоказано предаване на преписката с приемо-предавателен протокол е неоснователен.

Електронните документи са представени в оригиналния им електронен формат. Заключение на вещото лице установява авторите на подписите, наличието на квалифицирани удостоверения от квалифициран доставчик, логическата връзка на подписите с документите, целостта на съдържанието и съвпадението на данните за подписване със записите в ИС „Контрол“. Неопределеният резултат от автоматизираната CRL проверка към 2024 г. произтича от изтичането на сертификатите и липсата на вграден времеви печат; той не установява, че сертификатите са били отменени или невалидни към датите на подписване. В съвкупност с данните на доставчика и електронните файлове тези обстоятелства доказват подписване от посочените автори с квалифицирани електронни подписи. На основание чл. 25, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 910/2014 квалифицираният електронен подпис има правната сила на саморъчен подпис. Липсата на квалифициран времеви печат не е самостоятелно изискване за валидността на ЗВР, ревизионния доклад или ревизионния акт.

Исканията за оспорване на подписите върху писмо изх. № 24-28-2005/28.11.2019 г. и върху разписката за връчване на ЗВР са направени след първото разглеждане, въпреки че документите са били известни и приобщени към делото. Те не са основани на новооткрити или новонастъпили обстоятелства и са преклудирани по чл. 226, ал. 2 АПК и чл. 193, ал. 1 ГПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК.

Представените при новото разглеждане данни за подписа на П. Д. се отнасят към организационното писмо и имат потвърждаващо значение, но не заместват доказателствата за подписите на издателите на ревизионния акт.

Ревизионният акт съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 ДОПК и препраща към ревизионния доклад, който е негова неразделна част по ал. 2 на същата разпоредба. В него са посочени правното основание, видовете задължения, периодите, главниците и лихвите. О. е получил ревизионния доклад, подал е възражение и е упражнил правото си на административно и съдебно оспорване. В производството по личната му отговорност са приобщени актът и преписката за

задълженията на главния длъжник и той е могъл да оспори относимите фактически констатации и правни квалификации. Това съответства на Решение от 27.02.2025 г. по дело С-277/24, А., EU:C:2025:130, според което третото лице не е необходимо да участва в производството по установяване на задължението на юридическото лице, ако в производството за неговата отговорност може надлежно да оспори констатациите и квалификациите и да получи достъп до преписката. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили защитата или да са повлияли върху съдържанието на акта.

Възражението за изтекла абсолютна давност, основано на началната дата 26.09.2014 г., е неоснователно. Частта на жалбата за несъществуващи задължения до 30.06.2016 г. е извън настоящия предмет по силата на влязлото в сила частично прекратяване. Най-ранните реално установени месечни задължения са за юли 2016 г.; десетгодишният срок по чл. 171, ал. 2 ДОПК за тях, считан от 1 януари на следващата година, не е изтекъл към датата на настоящото решение. За корпоративния данък за 2016 г. и за по-късните месечни задължения срокът започва още по-късно. Поради това не е налице основание за погасяване по абсолютна давност.

Ревизионният акт обаче е постановен при неправилно приложение на материалния закон. Отговорността по чл. 19 ДОПК е лична, субсидиарна по реда на чл. 20 ДОПК и представлява изключение от правилото, че публичното задължение се носи от неговия субект. Поради това елементите на фактическия състав се тълкуват стриктно и всеки от тях трябва да бъде доказан от приходната администрация по чл. 170, ал. 1 АПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК.

Материалноправните предпоставки се преценяват според закона, действащ към твърдените правопораждащи действия. В редакцията от 01.01.2016 г. чл. 19, ал. 1 и ал. 2 ДОПК включва търговския пълномощник сред възможните субекти. С ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 04.08.2017 г., е създадена ал. 11, понастоящем ал. 12, според която за търговски пълномощник се смята и лице, което изпълнява условията на чл. 26 ТЗ без изискването да получава възнаграждение, както и лице, действало при условията на чл. 301 ТЗ. Тази норма премахва елемент от определението по чл. 26, ал. 1 ТЗ и разширява кръга на отговорните лица. Тя има материалноправно действие и при липса на изрична преходна разпоредба не може да се прилага към действия, извършени преди влизането ѝ в сила – чл. 14 от Закона за нормативните актове и принципът на правна сигурност.

По приложимата за действията през 2016 г. редакция търговски пълномощник е лицето, упълномощено от търговец срещу възнаграждение да извършва посочените в пълномощното действия, свързани с обикновената дейност на търговеца – чл. 26, ал. 1 ТЗ. Пълномощното от 19.07.2016 г. установява представителна власт с широк обем, но не и възмездно търговско пълномощие. По делото няма договор, счетоводно записване или платежен документ за възнаграждение, нито данни О. да се е подписвал с добавката по чл. 26, ал. 4 ТЗ. Гражданското упълномощаване за конкретни или широко определени действия не се отъждествява само по себе си с особеното качество на търговски пълномощник. Т. е и разрешението в Решение № 11441/12.12.2022 г. по адм. д. № 231/2022 г. на ВАС, Първо отделение. За времето след 04.08.2017 г. по преписката не е индивидуализирано конкретно действие на О., осъществяващо състава на чл. 19, ал. 1 или ал. 2 ДОПК. Самото продължаващо действие на безсрочното пълномощно не доказва фактическо упражняване на правомощия през по-късните периоди.

Не са доказани и останалите предпоставки на чл. 19, ал. 1 ДОПК. Ревизионният акт не посочва конкретен факт, който О. лично е бил длъжен по закон да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител, нито правната норма, пораждаща такова негово задължение. Подаването на годишна данъчна декларация, справки-декларации по ЗДДС и осигурителни декларации е задължение на дружеството, изпълнявано чрез законния му представител или надлежно овластено лице. Предоставената с пълномощното възможност за представителство не създава

лично публичноправно задължение О. да съставя и подава всяка декларация. Доказателствата не установяват той да е подписвал или подавал декларациите, да е определял съдържанието им или да е давал указания на счетоводителя. Не е установено и активно, целенасочено прикриване на конкретен факт, а от липсата на отчетност на дружеството не може да се изведе лично укриване от жалбоподателя.

За приложението на чл. 19, ал. 2 ДОПК трябва кумулативно да са установени изискуемото качество, непогасеният публичен дълг, конкретно недобросъвестно плащане или отчуждаване от имуществото на дружеството, намаляване на това имущество, невъзможност за погасяване, пряка причинна връзка и размерът на отговорността до размера на плащането или намалението. Тези елементи са изрично обобщени и в Решение № 6292/09.06.2026 г. по адм. д. № 4500/2026 г. на ВАС, Първо отделение. По това дело изводът е основан на точно установена касова наличност, липса на банкови сметки, лично водене на счетоводството, прехвърляне на дяловете и непредаване на конкретната наличност. Такава съвкупност от факти в настоящия спор не е установена.

Ревизионният доклад се позовава общо на разходните касови ордери за 2016 г., но те съдържат подписи на трима различни получатели. В доклада и акта няма отделен опис на ордерите, подписани от О. след 19.07.2016 г., с дата, сума и общ размер. Изводът, че всички изплатени чрез куриера суми надвишават публичните задължения, смесва плащания към различни лица и не индивидуализира имущество, получено и задържано от жалбоподателя. Няма доказателство конкретна сума да е останала в неговото имущество или по негова банкова сметка, да е платена на свързано лице, да представлява скрито разпределение на печалба или той да е отчуждил определено имущество на дружеството. Липсата на писмен документ за последващо предаване не освобождава приходната администрация от тежестта да докаже положителния факт на плащането или отчуждаването и не позволява този факт да се презюмира във вреда на ревизираното лице.

Не е доказано вследствие на конкретно действие на О. имуществото на дружеството да е намаляло с определен размер и именно по тази причина да са останали неплатени всеки от видовете задължения, включително осигурителните задължения, възниквали до май 2018 г. Обективната несъбираемост на публичните вземания и влезлият в сила ревизионен акт на главния длъжник доказват наличието на непогасен дълг и субсидиарната предпоставка, но не заместват доказването на лично недобросъвестно поведение, причинност и законовия предел на отговорността.

Този извод е съобразен и с Решение от 13.10.2022 г. по дело C-1/21, МС, EU:C:2022:788. Съдът на Европейския съюз приема съвместимостта на чл. 19, ал. 2 ДОПК с чл. 273 от Директива 2006/112/ЕО само при недобросъвестно извършени плащания или отчуждавания, довели до неспособността на дружеството да плати ДДС, отговорност, ограничена до намалението на имуществото и реализирана субсидиарно. Лихвите могат да бъдат включени само доколкото неплащането в срок е резултат от същите недобросъвестни действия. Тъй като такива действия и причинна връзка не са доказани, отговорност не може да се ангажира нито за главниците, нито за лихвите.

Следователно ревизионният акт е валиден, издаден е в предвидената форма и без съществено процесуално нарушение, но противоречи на материалния закон. Не са доказани качеството на търговски пълномощник по приложимата редакция, лично задължение и укриване по чл. 19, ал. 1 ДОПК, нито конкретно плащане или отчуждаване, недобросъвестност, причинна връзка и размер по чл. 19, ал. 2 ДОПК. Ангажирането на лична отговорност само въз основа на широко пълномощно, получаване на неиндивидуализирана част от куриерски плащания и несъбираемост на дълга би надхвърлило целта на закона и принципа на пропорционалност.

Жалбата е основателна и актът следва да бъде отменен в частта, предмет на настоящето производство.

При този изход на спора и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК и чл. 226, ал. 3 АПК на жалбоподателя се дължат разноските за трите съдебни инстанции. Доказани са такива за 10 лв. държавна такса, 800 лв. депозит за експертиза и 9 800 лв. адвокатско възнаграждение за първото разглеждане пред Административен съд – София-град; 26 500 лв. адвокатско възнаграждение за касационното производство; и 15 400 евро адвокатско възнаграждение за настоящето разглеждане.

Своевременно направеното от ответника възражение за прекомерност е основателно, по отношение на претендираното адвокатско възнаграждение за касационната инстанция, както и за настоящето производство. Съгласно чл. 161, ал. 2 ДОПК съдът съобразява действителната правна и фактическа сложност, засегнатия интерес, условията и времето за предоставяне на защитата, както и квалификацията, опита и специализацията на адвоката по критериите на чл. 36, ал. 3 от Закона за адвокатурата. До влизането в сила на наредбата по чл. 36, ал. 4 от същия закон § 21, ал. 2 от Закона за изменение и допълнение на Закона за адвокатурата, обн., ДВ, бр. 17 от 2026 г., предвижда прилагане по аналогия на Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Наредбата служи като нормативно установен ориентир, а не като недопустим задължителен минимум, в съответствие и с Решение от 25.01.2024 г. по дело C-438/22, Em akaunt BG, EU:C:2024:71.

Делото е с висок материален интерес и поставя въпроси относно компетентността, електронните документи, действието на закона във времето и кумулативните предпоставки на чл. 19 ДОПК. Тази сложност обаче е отчетена в размера, определен според материалния интерес за всяка инстанция, и не обосновава присъждане над него.

При материален интерес 371 690,25 лв., съобразно чл. 8, ал. 1 във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 в редакцията, приложима към датата на приключване на устните състезания на трите съдебни инстанции, определеният размер на адвокатското възнаграждение за първоинстанционното производство е 19 517,61 лв. Тъй като доказано платеното възнаграждение за първото първоинстанционно производство е 9 800 лв., то не надвишава размера по Наредбата и не подлежи на намаляване. За касационното и за настоящето производство възнаграждението следва да бъде намалено до 19 517,61 лв. за всяка инстанция, равностойни на 9 979,20.

Разноските за първото разглеждане, включително държавната такса от 10 лв. и депозитът за експертизата от 800 лв., са общо 10 610 лв., равностойни на 5 424,81 евро. Общият размер на подлежащите на присъждане разноски за трите съдебни производства е 25 383,21 евро, които следва да бъдат възложени на Националната агенция за приходите като юридическото лице, в чиято структура е ответният административен орган.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 и ал. 2 ДОПК, във връзка с чл. 172, ал. 2 и чл. 226 АПК, Административен съд – София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № Р-22002219008366-091-001/12.02.2021 г., издаден от С. Т. К. – началник на сектор „Ревизии“ при ТД на НАП – С., орган, възложил ревизията, и С. С. К. – главен инспектор по приходите при ТД на НАП – П., ръководител на ревизията, мълчаливо потвърден от директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП, в частта с който на основание чл. 19, ал. 1 и ал. 2 ДОПК е ангажирана отговорността на О. Д. О., ЕГН: [ЕГН], за публични задължения на „Мегапартс-1“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], в общ размер 371

690,25 лв., от които 263 796,03 лв. главници и 107 894,22 лв. лихви.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на О. Д. О., ЕГН: [ЕГН], сумата 25 383,21 евро (двадесет и пет хиляди триста осемдесет и три евро и двадесет и един евроцента), представляващи разноси по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: